

III

Зората освети всичко наоколо, хиляди птици запяха в хор, маймуните заскачаха от клон на клон, джунглата се оживи. Събудиха се и хората и след обилна закуска с тропически плодове, се приготвиха за нов и дълъг преход.

Симон Бланк реши да направят един сал, с който полесно щяха да се спуснат по течението на рекичката, пълноводна през този сезон.

Салът стана бързо – за около два часа. Всички се качиха на него и потеглиха на път.

Наближаваше обяд. Всички бяха огладнели, въпреки че сутринта ядоха много. Но само с плодове трудно се поддържаха сит стомахът. Поради това хората извадиха от раниците си консерви.

Природата наоколо радваше очите на учените, повечето от които бяха естественици. Безбройните видове огромни дървета, оплетени от увивните стъбла на лианите, навяха и страх, който беше естествен, предизвикан от мисълта за ужасите и опасностите, криещи се между тях.

Симон Бланк, Пит Стендсън и Карло Енриго – италианец, по професия лекар, седяха на кърмата и тихо разговаряха.

- Предчувствам, че и по течението на тази рекичка няма да стигнем до никъде – каза Енриго, като смръщи лицето си. – Ако се ориентираме по слънцето, ще видим, че сме тръгнали в обратна посока на тази, в която трябваше да вървим. Тези петима водачи не ми вдъхват никакво доверие. Даже още в началото се усъмних, дали са истински водачи. Не говорят английски, а само местните наречия, но аз съм живял дълги години сред тези племена, лекувал съм много от тукашните хора и съм им научил езика; макар и да не го

говоря без акцент, аз чувствам, когато чужденец го говори. А тези петима души приказват завалено, смятайки, че никой не ги разбира.

- Е, и ти мислиш, че те не са водачи, а са...

- Шпиони! – завърши мисълта на Симон Бланк приятелят му Пит Стендсън.

- Да, точно това щях да кажа и аз, въпреки че не съм съвсем сигурен – допълни Карло Ендриго. – Не сме сигурни съвсем, но разговора ни ще запазим в тайна, нали сте съгласни с мен?

- Разбира се – отвърнаха тихо в един глас двамата приятели.

- Ето ги, че пак се промъкват към нас – каза Симон Бланк тихо и продължи на висок глас: - Трябва да сме изминали около двадесет мили по течението на тази рекичка. Ако вървахме пеш, сигурно щяхме да сме на една трета от пътя.

Двама от водачите се приближиха до тримата разговарящи; като се наведоха да вземат един кол, служещ за управляване на сала, те се позабавиха и отидоха напред да помагат на останалите трима да управляват сала.

Останалите участници в експедицията разговаряха шумно; макар и учени, те не се изслушваха и изказваха един през друг своите мнения. Това беше тъй, защото животът в джунглата, далеч от обществото на други хора, ги беше отучил от много навици. Но това нямаше, разбира се, голямо значение.

Ала не всички участваха в този шумен разговор. Освен тримата – Симон Бланк, Пит Стендсън и Карло Ендриго, и петимата водачи, настрана стоеше един младеж – голбрад, с черна буйна коса и тъмни очи, умни и завладява-

щи. Той пишеше нещо – навярно си водеше дневник. Това беше младият български палеонтолог Светослав Петров.

Когато Симон Бланк го заговори, той бързо затвори тетрадката.

- Момчето е недоверчиво – каза Симон Бланк, връщайки се при Стендсън и Ендриго. – И все пак, това е добре. Но въпреки всичко, то е невнимателно. На чуждо влияние няма да се подаде, но лесно могат да му научат тайните.

- Защо мислите така? – запита Карло. – Пък и какви тайни би могъл да има един палеонтолог. Той изучава стари неща.

- Тук грешите, мили ми Ендриго – започна да го опровергава Стендсън. – Да тук грешите, защото научният шпионаж действа да научи всичко, а аз мисля, че този българин не е само палеонтолог, и затова трябва да го предпазим – и него, и откритията му, които не ме интересуват и засягат пряко, както и вас. Но научният шпионаж – това вече е друго.

- Да, и затова ще се постареем да се сбlijим с този младеж. Изглежда ми много умен, а и навярно е направил някое важно откритие, което трябва да остане до края на експедицията в тайна – изказа се Симон Бланк. – Но... но какъв е този шум, който се чува някъде в далечината?! Нещо бучи, прилично на буря или артилерийска канонада!

- Да, наистина много интересно! – каза бавно и замислено Карло Ендриго. – Този шум навярно е от водопад.

В същото време няколко души от експедицията се доближиха до своя водач. Един русокос младеж с големи сини очи, много висок, с внушителни мускулести ръце, заговори на Симон Бланк. Това беше полякът Станислав Яницки. Той рече:

- Мосю, навярно приближаваме някакъв водопад, затова предлагам да слезем от сала и да продължим пеша.

След половин час всички участници в експедицията вървяха пеш по брега на реката. Наближаваше вечер.